

Đừng Để Yêu Thương Vuột Mắt

Contents

Đừng Để Yêu Thương Vuột Mắt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7: Chương Cuối	7

Đừng Để Yêu Thương Vuột Mắt

Giới thiệu

Lương Lâm cầm gọng kính màu đen trong tay ngắm nghía lần nữa, khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn cất v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-de-yeu-thuong-vuot-mat>

1. Chương 1

Lương Lâm cầm gọng kính màu đen trong tay ngắm nghía lần nữa, khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn cất vào trong hộp, nhét sâu vào trong ngăn kéo, rồi nhẹ nhàng đóng ngăn kéo lại.

Cô đeo mắt kính này những ba năm, dù không cận, cô vẫn đeo nó suốt ba năm trời, bởi gọng kính này giống gọng kính của anh. Chia tay sau khi tốt nghiệp, trong một phút bồng bột, cô đã chạy hơn nửa thành phố, chỉ để tìm gọng kính giống y đúc cái anh đeo. Vì sao lại muốn tìm cho bằng được ư, ngay đến cô cũng không biết.

Có lẽ vì anh là mối tình đầu của cô? Không đúng, tình cảm này cô mãi chôn chặt trong lòng, nên gọi là thầm mến, đúng thế, phải gọi là, lần đầu thầm mến. Hơn nữa, đây cũng là tình yêu duy nhất trong 24 năm qua của cô.

Xa cách ba năm, không ngờ hôm qua cô đã gặp lại anh, Cố Thụy Thần, người con trai mà cô và cô bạn thân Tiểu Đình cùng yêu. Nói trước luôn chiến thắng trước, Tiểu Đình đã thổ lộ tâm sự cùng cô, vì thế cô đành chôn dấu tình cảm của mình, chôn đến tận hiện tại.

Cố Thụy Thần đã đổi gọng kính, mà cô vẫn đeo gọng kính giống cái của anh năm đó.

Ngày gặp lại cũng chẳng xúc động lòng người, anh như cao thêm một chút, da vẫn trắng nõn, dáng vẻ lịch thiệp, dù đang ở nơi đông đúc, Lương Lâm nhìn một cái liền nhận ra bóng lưng của anh. Anh không biết cô từng yêu anh, cô cũng chẳng biết liệu anh còn nhận ra mình không.

Đáp án dĩ nhiên là có thể.

Anh xoay người, vừa khéo chạm phải ánh mắt của cô, sau đó, nhướn miệng cười, nụ cười vẫn ấm lòng như thuở nào.

“Trùng hợp thật, đã lâu không gặp.” Anh nói.

Lương Lâm rất bối rối, ngón trỏ theo thói quen đẩy gọng kính trên sống mũi, đó cũng là thói quen của anh. Cô hơi lúng túng, sợ bị anh nhìn ra, bèn cố tỏ ra tự nhiên, thoải mái đáp lời: “Đúng vậy, trùng hợp quá.”

“Mấy năm nay tốt chứ?”

“Cũng tạm tạm thôi.”

“Đi dạo phố à?”

“Không phải, mình đi phỏng vấn, thuận đường đi ngang qua.”

“Thế à, thuận lợi không?”

“Cũng được, mà không biết có qua không nữa.” Đối thoại như vậy dường như khá nhàm chán, cô vắt óc nghĩ trả lời thêm: “Dù sao cũng đang chờ tin tức.”

“Ừ.” Anh vẫn nhìn cô, ánh mắt ấm áp dịu dàng khiến trái tim cô đập loạn nhịp, chắc là do mắt anh cận nên mới cho cô ảo giác thế thôi, cô tự nhủ.

Một lần gặp lại cũng chẳng có nghĩa sẽ có vô số lần tình cờ gặp nhau khác, chưa nói được mấy câu cô đã vội chào tạm biệt, anh không hỏi cô cách liên lạc, cô cũng không hỏi anh có muốn không. Lúc quay người rời đi, cô thật ra có hơi buồn, mà buồn có ích gì chứ? Chỉ là hai người đã từng quen biết tình cờ gặp lại giữa biển người mênh mông, lần gặp lại tiếp theo, cũng không biết là ngày tháng năm nào.

2. Chương 2

Về đến nhà, Lương Lâm tháo kính, cất lại vào hộp, rồi ném vào trong ngăn kéo. Nếu như lần gặp lại này có chút tác dụng, đó chính là làm tiêu tan mọi hy vọng trong cô.

Cũng đã xa nhau ba năm, rốt cuộc cô đang làm gì vậy hả? Phí hoài tuổi thanh xuân chỉ vì xao động non nớt thời trẻ ư? Cứ nhìn đi, cô và anh có duyên gặp lại nhau, nhưng anh hững hờ, còn cô lại buồn rầu rồi rầu, đã đến lúc phải buông tay rồi, yêu thầm ư, chỉ là thứ khiến người ta đau lòng thêm.

Lương Lâm như muốn chứng minh mình có thể buông bỏ tình cảm này, cô đi hai vòng trong phòng, duỗi tay đá chân. Đúng rồi, cô còn phải vứt quà trao đổi lúc tốt nghiệp nữa, cũng như vứt bỏ gánh nặng tình cảm.

Cô chạy đến cái tủ lớn, lấy quyển sổ từ ngăn cuối trong tủ ra, lúc tốt nghiệp đại học, cô đã tặng anh một cây bút, còn anh thì tặng cho cô một quyển sổ tay. Còn Tiểu Đình thì sao? Cô ấy đã tặng anh cái gì? Cô không nhớ rõ nữa. Cô vuốt ve bìa quyển sổ, hơi bùi ngùi, cô chưa từng mở quyển sổ này ra, bởi vì không nỡ dùng nó để viết.

Cô ngồi dưới đất, đặt quyển sổ lên đầu gối, ngắm nhìn nó như trước kia, trên bìa là một con mèo nhỏ, hồn nhiên ôm cuộn len, rất đáng yêu. Cô vừa sờ đầu con mèo, thầm nói lời tạm biệt trong lòng. Sau đó gơ tay lên, ném quyển sổ vào thùng rác. Cô quyết đoán đứng dậy đi tắm, tắm xong, lại vào bếp nấu cơm, ăn

cơm xong, rửa sạch chén, lại ngồi ngơ ngác trên ghế sofa dán mắt vào TV, mà TV đang chiếu gì cô cũng không biết, trong đầu đều là hình ảnh hôm nay của anh.

Vóc người cao ráo, bờ vai vững chãi, mặc sơ mi trắng, trông rất lịch sự, chỉ nhìn thôi cũng đã làm người ta khoan khoái. Lúc anh cười lộ lên thật ấm áp, đã nhiều năm như vậy, cảm giác này vẫn không thay đổi.

“Ôi...” Lương Lâm lắc mạnh đầu, thì ra dù có tháo mắt kính ra vẫn không tác dụng, đến vứt quyển sổ cũng chẳng có tác dụng gì ráo, lúc tắm cô nhớ đến anh, nấu cơm cũng nhớ đến anh, ngay cả lúc rửa chén còn nghĩ tới anh.... Lương Lâm bắt đầu cúi kính, cô bệnh nặng rồi!

Cô chạy về phòng mình, nhặt lại quyển sổ từ thùng rác, quyết định viết tâm trạng của mình lên đó, rồi sẽ đem đốt, thế thì chắc có hiệu quả hơn.

Cô bật đèn bàn, cầm bút lên, mở trang đầu quyển sổ ra, ngay lúc vừa mở ra, cả người cô đờ đẫn.

Trên trang đầu của quyển sổ, có viết rất nhiều chữ, nét chữ cứng cáp phóng khoáng, quen thuộc đến lạ thường. Qua những chữ này, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra ngón tay sạch và thanh mảnh của anh cầm bút viết.

“Lương Lâm, mình đã suy nghĩ thật lâu phải viết thư cho bạn thế nào, vì mình từng thấy bạn từ chối thư tình của con trai, nên mình không dám viết thư đưa cho bạn, sợ bạn sẽ tiện tay ném đi. Bạn thích sưu tầm sổ tay, cho nên mình nghĩ, mình sẽ gửi gắm tình cảm vào trong quyển sổ này, như thế sẽ dễ thổ lộ với bạn hơn.”

Lương Lâm ngây ngẩn, sao lại thế này? Trong quyển sổ này, cất giấu một bức thư tình, hơn nữa còn là thư tình anh gửi cho cô. Anh không hề nói gì, mà cô cũng chưa từng xem qua. Lúc trước Tiểu Đình khóc lóc nói bị anh từ chối, cô không biết phải an ủi cô ấy thế nào, cũng không dám nói cô cũng yêu anh say đắm. Cô mãi không dám, mà anh vẫn im lặng suốt, để rồi, cả hai phí hoài ba năm thời gian?

Lương Lâm không thể hình dung được cảm nhận trong lòng, cô thật sự khóc không ra nước mắt, cô vuốt chữ viết trên giấy, “Mình biết Tiểu Đình là bạn thân của bạn, mình không muốn làm bạn khó xử, cũng sợ vì cô ấy mà bị bạn từ chối, giờ chúng ta đã tốt nghiệp rồi, mình muốn nói mình thích bạn, không biết bạn có chấp nhận tình cảm này của mình không?”

Từng chữ từng câu làm lòng cô nhói như kim đâm, cô dĩ nhiên là chấp nhận, cô mừng như điên, nhưng đã ba năm trôi qua....

3. Chương 3

Lần đầu tiên Lương Lâm nhìn thấy Cố Thụy Thần là lúc học cấp 2, đó là một ngày mùa thu, sau khi tan học buổi chiều, Lương Lâm đeo cặp trên đường trở về nhà, lá rụng đầy ven đường, cô cố ý đi giẫm lên, nghe tiếng lá cây sột soạt, lúc sau vừa ngẩng đầu lên, thấy một thiếu niên da trắng mặc sơ mi cũng trắng, đang ngồi xổm ở góc đường ột con chó lang thang ăn.

Anh chàng kia nghe thấy tiếng động sau lưng, bỗng ngoảnh đầu nhìn cô, rồi nhoẻn miệng cười. Đó là một nụ cười ấm áp, trông rất đẹp. Trong khoảnh khắc ấy Lương Lâm nhận ra nụ cười kia đã khắc sâu trong đáy lòng cô.

Ngày hôm sau đi học, Lương Lâm lại nhìn thấy anh, phát hiện anh học lớp kế bên, cô hơi ngạc nhiên, học cùng trường suốt ba năm, cách nhau chỉ một bức tường, cô lại chưa từng để ý qua. Nhưng kể từ ngày đó, cô thường tình cờ thấy anh, lúc tan học anh hay đi ngang qua cửa sổ, lúc tan học anh cùng bạn bè xách cặp đi lướt qua cô, tóm lại, dường như chỉ cần có lần gặp đầu tiên, việc vô tình gặp nhau như thế, sẽ thường xảy ra.

Một năm cấp hai kia trôi qua rất nhanh, cô thi đậu vào trường cấp 3, anh cũng thế. Lần này anh học cách cô hai lớp học, nhưng cô vẫn thường thấy anh. Cửa sổ lớp cô nhìn ra sân thể thao, trông vẻ ngoài anh nhã nhặn thế thôi, chứ thật ra cũng thích chơi bóng rổ, mỗi lần anh đến chơi bóng rổ, cô lại ngồi bên cửa sổ lên lên nhìn. Năm lớp mười một, cô hỏi thăm được anh tên Cố Thụy Thần, mà tên của cô, cô nghĩ anh cũng không biết.

Cô cứ thế nhìn lên anh ba năm ròng rã, mỗi ngày tan học cô đều đi con đường kia, xem chú cún hầy còn ở đó không. Đáng tiếc nó đã còn không ở đó nữa, mà anh cũng không còn xuất hiện trên con đường kia tình cờ gặp cô.

Sau đó, kì thi tốt nghiệp trung học kết thúc, cô thi đỗ vào đại học A tại thành phố A. Ngày tốt nghiệp trung học năm ấy, cô hạ quyết tâm muốn nói thổ lộ với anh, nhưng tìm tất cả mọi nơi có thể tìm kiếm, nhưng lại không thấy anh. Cô lên đến gần bạn cùng lớp của anh, rốt cục nghe được họ nhắc đến tên anh, thì ra anh bị bệnh rồi, không tới được. Lương Lâm thấy tiếc nuối vô cùng, tình cảm ấp ủ bấy lâu nay, cuối cùng ngay cả một câu cũng chưa nói thì đã kết thúc rồi ư?

Đáp án dĩ nhiên là không.

Đến đại học A, cô phát hiện anh học cùng khoa với cô, cô sung sướng đến không tả nổi, thế mà lại giả bộ rụt rè, cô nói: “Hình như cậu cũng học trường C phải không? Mình đã từng gặp cậu rồi.”

Nụ cười của anh vẫn đẹp như vậy, anh đáp: “Mình cũng đã gặp cậu, cậu thích xem bóng rổ, hay ngồi trên tầng hai nhìn xuống sân thể thao, cách mình hai lớp học.”

Cô đỏ mặt, cẩn thận quan sát, rốt cục xác định anh không hề ám chỉ điều gì, may quá may quá.

Đã có quan hệ bạn học, lại cùng một khoa, hai người gặp nhau nhiều hơn, tính cô hay thẹn thùng, còn anh thì dịu dàng như nước, cư xử bình thường, nhưng cô biết rõ, cô đã yêu anh rồi. Trước đây cô có một cô bạn thân nhất trong lớp tên là Tiểu Đình, Lương Lâm không biết nên tỏ tình thế nào, vì vậy cô nhờ Tiểu Đình giúp đỡ, Tiểu Đình khi ấy rất hào hứng, cô ấy nói cô ấy cũng muốn tỏ tình, cô ấy đang nghĩ phải tỏ tình thế nào, cô ấy nói đã yêu Cố Thụy Thần.

Ba chữ này làm Lương Lâm ngây dại, Tiểu Đình không hề phát hiện, vẫn hết sức phấn khởi nói về kế hoạch của mình, cô ấy nói do Cố Thụy Thần tính cách trầm và ít nói, cho nên nhất định phải ột liều thuốc mạnh, cô ấy liền thoáng nói một tràng, Lương Lâm thì hoàn toàn không nói nên lời. Ngày ấy cho đến khi họ trở về kí túc xá ngủ, Lương Lâm cũng không nói đối tượng cô muốn tỏ tình là ai, Tiểu Đình cũng chẳng nhớ, bởi trong đầu cô ấy chỉ mãi mê nghĩ đến kế hoạch lớn của mình.

Một tháng sau, là buổi biểu diễn của khoa nghệ thuật, Tiểu Đình biểu diễn đàn dương cầm, cô ấy là một cô gái rất tài năng và xinh đẹp, Lương Lâm đứng trong hậu trường xem, cảm thấy mình không bằng cô ấy. Màn biểu diễn của Tiểu Đình được khán giả vỗ tay rần rần, cô ấy tràn đầy tự tin, mặt cười tươi như hoa, cầm micrô lên, nói với đám đông khán giả phía dưới: “Cảm ơn mọi người, tôi muốn nhân cơ hội này, thổ lộ với một chàng trai mà thích...”

4. Chương 4

Lương Lâm không có can đảm nghe tiếp, cô chạy trốn chết ra khỏi hậu trường, đi dạo trong sân trường thật lâu, rốt cục không có chỗ để đi, đành trở về kí túc xá. Đêm ấy, Tiểu Đình về rất muộn, cô ấy trở về với đôi mắt đỏ hoe, nói là Cố Thụy Thần khi đó chỉ im lặng, đến cuối buổi biểu diễn mới nói với cô ấy, rằng anh không thể chấp nhận tình cảm này. Tiểu Đình nắm chặt hai tay trước mặt Lương Lâm, nói cô ấy quyết không chùn bước, sẽ tiếp tục theo đuổi.

Lương Lâm không biết động viên cô ấy thế nào, sau ngày ấy cô và Tiểu Đình không hiểu sao lại không còn thân như trước nữa. Tiểu Đình bận bịu nhiều việc, bận theo đuổi Cố Thụy Thần, lại bận tham gia nhiều hoạt động, mà Lương Lâm cũng khá bận rộn, bận đi học, bận làm thêm ngoài giờ, và bận che giấu ánh mắt luôn dõi theo Cố Thụy Thần của mình.

Bốn năm đại học lẳng lặng trôi qua, Lương Lâm cũng hai lần từ chối lời tỏ tình của con trai, cô chưa mở thư ra xem đã trả lại cho người ta, cô nói cô không muốn yêu đương khi còn đang đại học. Trong mắt đám bạn cùng lớp, cô là người thanh cao, hướng nội, học tập siêu giỏi, chỉ thế thôi.

Ngày tốt nghiệp đại học, rốt cục Lương Lâm cũng tặng quà cho Cố Thụy Thần, tuy đây không phải là tỏ tình, nhưng dù sao cũng phải bù lại tiếc nuối lúc tốt nghiệp trung học, cô cuối cùng có thể thỏa mãn tâm nguyện của mình một lần. Nhưng điều làm cô ngạc nhiên, là Cố Thụy Thần cũng tặng quà cho cô, một quyển sổ tay rất dễ thương. Lương Lâm thích sờ tầm sổ tay, cô không ngờ anh cũng biết điều này.

Khi đó, Cố Thụy Thần vẫn cười mỉm, ngón tay thanh mảnh cầm quyển sổ đưa cho cô, Lương Lâm bỗng xấu hổ, cô cúi đầu nói cảm ơn, cũng không biết mình đã bỏ lỡ vẻ mặt muốn nói lại thôi của anh. Cố Thụy Thần tìm được công việc ở thành phố D, cách thành phố A rất xa, sau khi tốt nghiệp không lâu đã phải rời đi.

Ngày nhận được quà, Lương Lâm ôm quyển sổ kia, đột nhiên thấy lòng đau đáu, trong một phút xúc động, cô đi hết cửa hàng này đến cửa hàng mắt kính khác, rốt cục cũng tìm được gọng kính giống hệt của anh. Cô gắn tròng kính phẳng, đeo kính lên, cô nghĩ, xem như đây là vật kỷ niệm cho tình cảm thầm kín vô vọng của mình.

Thời gian sau, Lương Lâm tìm được việc làm tại một xí nghiệp ở thành phố A, tự thuê một căn phòng nhỏ, cô không có liên lạc với Cố Thụy Thần nữa, Tiểu Đình cũng lâu lâu mới online trò chuyện. Quyển sổ tay kia, Lương Lâm cất giữ cẩn thận trong ngăn kéo tủ quần áo, vẫn không mở ra, đương nhiên cũng chưa từng mở ra.

Đã qua ba năm, sấm sét giữa trời quang, cô đã bỏ lỡ ba năm thời gian. Cố Thụy Thần đã viết trong quyển sổ, nếu cô đồng ý thì hãy gọi điện cho anh, nếu anh đợi được câu trả lời của cô, anh sẽ không đi.

Lương Lâm nhìn chữ viết trên trang giấy, không cầm được nước mắt, nhớ tới năm đó không lâu sau khi anh tặng quà, có gọi cho cô một lần, hỏi cô có thích quyển sổ này không, cô không hiểu lắm, chỉ trả lời anh qua loa, vì vậy anh đã không chờ cô, còn cô cứ như vậy mất đi anh. Ba năm, sợ rằng người ta đã có bạn gái rồi, tính chuyện cưới xin luôn rồi.

Lương Lâm ngỡ ngàng thật lâu, bỗng nhiên cầm lấy điện thoại, gọi đến số máy ghi phía trên. Đáng tiếc, âm thanh phát ra như cô dự đoán, “Số máy quý khách vừa gọi không có.” Cô đã đợi số lâu rồi, chắc hẳn anh cũng thế.

Lương Lâm mở máy vi tính, đã nhiều năm như thế, cô chưa bao giờ có động lực như bây giờ, cô tìm được nick của Tiểu Đình, cô ấy đang online, Lương Lâm trực tiếp hỏi cô ấy có còn liên lạc với Cố Thụy Thần nữa không, tiếc rằng đáp án là không.

Đáp án này làm Lương Lâm trằn trọc cả đêm, lẽ nào cô thật sự chỉ có thể gặp lại anh một lần thôi ư?

5. Chương 5

Lương Lâm thức dậy với đôi mắt gấu trúc, sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, cô xách túi ra ngoài, cô hiện tại đang thất nghiệp, có rất nhiều thời gian, cô bỏ lỡ cơ hội này đến cơ hội khác, tất cả do cô chưa bao giờ dám dừng cảm hành động, lần này, cô cảm thấy nhất định phải làm chuyện gì đó.

Lương Lâm đi đến nơi hôm qua gặp được Cố Thụy Thần, cô đứng ở đầu phố, mắt đảo dáo dác nhìn bốn phía, người người tấp nập, cô bước từng bước từ từ đi tới, từng viên gạch lát đường dưới chân nối với nhau, tạo thành một bức vẽ tuyệt đẹp, Lương Lâm chợt có cảm giác giống như năm đó, cô đi trên con đường nhỏ rợp lá khô, tiếng lá cây vỡ vụn sột soạt, vừa ngắt đầu, cô có thể nhìn thấy anh.

Cô ngẩng đầu rồi, đáng tiếc không có anh. Trong biển người mênh mông, cô như kẻ không nơi nương tựa, không ngừng đi loanh quanh kiếm tìm khắp phố. Cô nhớ tới bộ phim điện ảnh “Rẽ trái rẽ phải” mình từng xem, nam nữ chính luôn xuất hiện cùng lúc ở cùng một nơi, nhưng tiếc rằng không ai trong nhận ra.

*** Phim này có tên tiếng Anh là “Turn left, turn right”, có lần trên Starmovies đã chiếu, phiên bản của Nhật, cũng có phiên bản Đài Loan nhưng mình chưa coi, phiên bản Nhật rất hay.

Lương Lâm quay đầu lại, nhìn phía sau, không có anh, nhìn bên trái, cũng chẳng có anh, nhìn bên phải, vẫn không có anh. Người đi đường nhìn cô với ánh mắt quái lạ, Lương Lâm lén làm mặt hề, cô đúng là người điên mà. Nhưng cô lại không muốn thoát khỏi căn bệnh tâm thần này, 24 năm qua cô chưa hề quyết đoán, chưa từng hành động, chưa lần nào nổi điên, cho nên mới xảy ra bi kịch thế này, cô dù thế nào cũng phải bù đắp lại.

Lương Lâm điên đến nỗi đi vòng vòng trên con đường ấy suốt ba ngày, cô đi sớm về trễ, không lên mạng cũng không mở vi tính, chuyên tâm làm một người điên. Cô nhìn thấy cún con sẽ nhớ đến anh, nhìn thấy

lá cây sẽ nghĩ đến anh, đến cả thấy người nào đeo kính cũng nhớ đến anh. Ngày ấy rõ ràng còn đứng ngay đây nói với cô đã lâu không gặp, thế mà giờ lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Lương Lâm thở dài, đếm viên gạch dưới chân, đúng lúc thấy một chiếc lá rụng, cô nhảy qua nhảy lại, rồi đạp lên chiếc lá, ngẩng đầu lên, vừa vận thấy một con cún con, tiếc rằng người dắt lại là một cô gái xinh đẹp, Lương Lâm nhìn cô gái dắt con chó đi tới, đang tính thở than, nhưng mới than được nửa chừng, cô đã ngây người.

Đó là một quán cà phê cửa sổ thủy tinh, người đẹp và cún con vừa đi qua, khuôn mặt tươi cười của Cố Thụy Thần liền xuất hiện sau tấm kính thủy tinh, Lương Lâm dụi dụi mắt, chăm chú nhìn, đúng là anh. Anh vẫn nhìn cô cười, sau đó vẫy tay với cô.

Lương Lâm cảm giác mình bay tới chỗ anh, cô cũng không biết mình đã đi tới chỗ anh thế nào, Cố Thụy Thần mời cô ngồi, sau đó ngoắc bồi bàn, gọi cho cô một ly cafe. Lương Lâm không biết nên nói gì, nhưng cô cảm thấy lần này, cô phải giành thế chủ động trong mọi trường hợp, vì vậy cô bèn hô: “Thật trùng hợp.”

Cố Thụy Thần cười sáng lạn: “Không phải trùng hợp, anh vẫn ngồi ở đây, nhìn em đi tới đi lui, hết nhìn đông lại nhìn tây.”

6. Chương 6

Lương Lâm ngạc nhiên há to miệng, rồi nhớ lại cảm thấy vẻ mặt mình lúc đó chắc vô cùng vô cùng bối rối.

“Anh đã nghĩ, không biết khi nào em mới thấy anh đây.” Cố Thụy Thần vẫn cười: “Thế mà em đi qua chỗ này nhiều lần, nhìn hết cái này, đến cái kia, nhưng vẫn không nhìn thấy anh.”

Lương Lâm lúng túng cười: “Em, em hôm nay nhàn rồi, nên ra ngoài đi dạo loanh quanh, giết thời gian thôi mà.”

Cố Thụy Thần gật đầu, ngón trỏ vừa đẩy kính trên sống mũi, vừa cười: “Hôm qua anh cũng ngồi đây.”

Lương Lâm nháy mắt hóa đá, cô nghe thấy Cố Thụy Thần nói tiếp: “Hôm trước anh cũng ngồi đây.”

Lần này Lương Lâm hoàn toàn câm như hến, cô thật không biết nên phản ứng thế nào, chỉ mong có cái lỗ để chui xuống. Cố Thụy Thần mỉm cười nhìn cô đỏ mặt cúi đầu, cả hai im lặng thật lâu.

Cuối cùng vẫn là anh mở lời: “Ngày đó gặp em ở đây, em chạy trốn nhanh quá, làm anh chưa kịp hỏi cách liên lạc. Cho nên qua hôm sau, anh đã tới đây, muốn thử xem mình có may mắn gặp lại em không.”

Mặt Lương Lâm càng đỏ, nhưng trong lòng vui mừng khôn xiết, suy nghĩ của anh giống hệt cô.

“Anh thấy em rồi, nhưng em cứ vòng tới vòng lui, vòng thế nào cũng không nhìn thấy anh. Vì vậy anh lại nghĩ, thử đến ngày tiếp theo xem sao, có thể gặp lại em nữa hay không.”

Lương Lâm tức khắc ngẩng đầu: “Thế sao anh không gọi em, lỡ như ngày hôm sau em không tới thì sao? Rồi ngày tiếp nữa em không đến đây?”

“Anh có số điện thoại của em.” Cố Thụy Thần làm Lương Lâm ngạc nhiên một lần nữa. Anh nói: “Hôm ấy nhìn thấy em, là ngay tối đó anh tìm tất cả số điện thoại của bạn học còn liên lạc được, rốt cục đã hỏi được số của em. Chỉ là chỗ này mang đến may mắn giúp anh gặp lại em lần nữa thế nên anh muốn xem thử, rốt cục đến khi nào, em mới có thể nhìn thấy anh.”

Lương Lâm lắp bắp nói: “Em, em không hay liên lạc với bạn bè lắm...” Cho nên cô cứ ngốc như vậy, chỉ có thể chạy đến đường này nổi điên.

Cố Thụy Thần cười cười: “Không sao, anh có thể tìm được em.” Anh dừng một chút: “Chẳng qua trước kia, anh không dám tìm em.”

“Em, em hôm qua mới thấy lời tỏ tình của anh trong quyển sổ. Em không biết, xin lỗi anh.” Lương Lâm nói đến chuyện này đã cảm thấy ngượng muốn chết.

Cố Thụy Thần xoa hai bên trán: “Đúng là xui thật, lúc đó anh cũng nghĩ viết trong quyển sổ không mấy an toàn. Chỉ là sau này khi gọi cho em, nghe giọng nói thờ ơ lạnh nhạt của em, anh cứ nghĩ là em từ chối anh.

Anh cong miệng cười, vẽ mặt thê lương: “Anh thậm chí còn buồn một thời gian dài.” Lương Lâm cắn môi nhin cười, trước kia sao không biết anh cũng đa sầu đa cảm thế nhỉ.

“Tại anh không nói rõ chứ bộ.”

“Đúng, đúng, lỗi tại anh hết.” Anh hào sảng ôm hết lỗi về mình, sau đó còn nói: “Nhưng ngày đó gặp lại em ở đây, anh đột nhiên cảm giác được chuyện không phải như vậy.”

“Tại sao?”

“Em đeo gọng kính của anh.” Anh cười đắc ý hả hê: “Sau khi gọng kính cũ bị hư, anh tìm rất nhiều cửa hàng nhưng không tìm được cái nào giống. Hơn nữa kính mà em đeo, còn là kính phẳng.”

Lương Lâm đỏ mặt vò vạt áo, nhìn Cố Thụy Thần lấy điện thoại ra quay số, sau đó anh hơi nhú mày, nói với cô: “Lấy điện thoại ra.”

“Hả?” Cô vẫn còn ngẩn người.

Cố Thụy Thần lắc điện thoại trên tay, lặp lại: “Lấy điện thoại ra.”

“À.” Cô chợt hiểu, vội lấy điện thoại từ túi ra, mở ra. Chuông điện thoại vừa reo lên, anh nói với cô: “Đây là số của anh, em lưu lại đi.”

Cô gật mạnh đầu, lập tức lưu lại.

Anh lại đưa một tờ giấy nhỏ qua, cô nhìn nhìn, đó là một tờ giấy gói kẹo gấp thành hình trái tim, anh cười: “Chờ em thấy anh quả là cực hình, nên anh tìm chuyện gì đó để làm.” Lương Lâm cầm hình trái tim kia lên, gấp rất đẹp, anh nói: “Đây là trái tim của anh, em phải cất kĩ.”

“Vâng.” Lần này Lương Lâm không nhin được cười, bộc lộ hết sự phấn khởi trong lòng cô. Rồi lại nghĩ: “Nếu như em có bạn trai rồi thì sao?”

“Em đeo kính của anh quen bạn trai khác à?” Anh như hiểu rõ cô. Cô đành phải tiếp tục giả vờ: “Vậy cũng không sao mà.”

“Em không có, anh biết.” Anh vẫn bình tĩnh.

Lương Lâm cắn môi, không được, cô phải chủ động một lần, “Anh có bằng lòng làm bạn trai em không?”

Anh cười, nụ cười rất dịu dàng ấm áp, rất đẹp mắt: “Em giành mất lời thoại của anh rồi.”

“Vậy em tặng lời thoại này cho anh, tặng miễn phí đấy. Nói đồng ý mau lên.”

Anh kéo tay cô, nắm trong tay: “Em để anh chờ rất lâu, nếu như anh không được điều về đây làm việc, nếu như khi ấy anh không đi ngang con đường này, có lẽ chúng ta sẽ để vượt mất nhau.”

“Anh vẫn chưa nói đồng ý.” Lương Lâm rất cố chấp với kết quả đầu tiên mình chủ động.

“Anh bằng lòng.” Anh cười ha ha, cúi đầu hôn lên tay cô: “May mắn thay chúng ta đã không để vượt mất nhau, thật may mắn.”

7. Chương 7: Chương Cuối

Và rồi sau hôm ấy, hai người yêu nhau.

Hai người hẹn hò, hai người nắm tay, hai người ôm nhau, và trao nhau nụ hôn đắm say. Dù xa cách đã lâu mới gặp lại, Lương Lâm lại cảm thấy dường như họ đã yêu nhau thật lâu, cho dù nói với anh cái gì hay làm gì, đều không có một chút ngượng ngập.

Cô hỏi anh rằng anh thích cô từ bao giờ, anh nói lúc chơi bóng rổ hồi học cấp 3, phát hiện ra cô hay nhìn ra sân thể thao, thấy cô nhìn lâu, tim của anh sẽ đập thành thịch, anh cứ nghĩ đang học cấp 3 thì phải chuyên tâm học hành, định chờ tốt nghiệp sẽ tìm cô tỏ tình, ai ngờ anh lại ngã bệnh, và để lỡ mất cơ hội. Khi đó anh còn trẻ người non dạ, nghĩ rằng bỏ lỡ thì thôi, chẳng sao cả.

Không ngờ hai người lại học chung đại học, mà hình như cô không hề có ấn tượng gì với anh, anh nghĩ thân nhau rồi tính tiếp, nhưng không chờ anh hành động, Tiểu Đình lại tỏ tình với anh trước mặt nhiều người, làm mọi người cứ nhao nhao, còn cô rõ ràng bắt đầu né tránh anh, càng ngày càng lạnh nhạt với anh, vì vậy anh muốn chờ, chờ thêm một thời gian nữa.

Thật không ngờ rằng, chờ mãi chờ mãi, chờ tận đến khi cô “từ chối” anh.

“Đều tại anh hết.” Hai người truy cứu duyên phận cả hai bỏ lỡ ngày trước, cười khúc khích trách đối phương. Lương Lâm không chỉ một lần nghĩ rằng, may mắn cô đeo gọng kính giống anh đấy, may là lúc đó cô tình cờ đi qua con đường này.

Tình yêu của cô và anh phát triển nhanh chóng, bền vững như keo sơn. Sau hai tuần, việc làm của cô cũng có tiến triển, cô nhận được thông báo phỏng vấn qua điện thoại, sau khi trải qua vòng hai, rốt cục thành công mỹ mãn.

Ngày đó, cô mừng khắp khởi đến công ty mới trình diện, đang trong thang máy thì gặp Cố Thụy Thần.

“Anh làm ở tầng này hả?”

“Đúng vậy, tầng 16.”

“Em cũng tầng 16.”

Đến tầng 16, cửa hai công ty đối diện nhau. Hai người anh nhìn em, em nhìn anh, Lương Lâm cười vui vẻ: “Anh xem, tơ hồng của Nguyệt lão buộc chặt ghê, chúng ta sẽ không để vuột mất nhau đâu.”

Duyên phận ư, đôi khi thực sự rất tuyệt vời.

~ ~ ~ HẾT ~ ~ ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-de-yeu-thuong-vuot-mat>